

Трето действие, втора картина.

Меркуцио. —

Че в твоята либра твой не иде;
но виж не ще е по-доку от тебе —
и в моя смисъл ваше благородие
би мърта да го нарече «молим».

Тибалт. —

Ромео, чуй! за любовта, която
към тебе имах, камам друга дума,
за да те поздравя, освен «перодник».

Ромео. —

Тибалт, прилика имах, за да бъда
към тебе благосклонен, своя гнев
да отъркам, да ти придам моя поздрав;
перодник аз не съм. Затуй прощавай!
Аз-випадам, ти не ме поздравяваш още.

Тибалт. —

Намне, не се изкупва с тия буни
горчивата обида. — Саби — вжн!

Ромео. —

Обида! — аз не съм те окърбявал.
Напротив, много скъп си ти за мене,
по-късно ще узнадем сам това.
И тъй, бъди доволен, Капулетти,
аз назъ като свое твоятто име.

Меркуцио. —

О поеди, унизително смирение!
Alla stoccata, и тогас — победа!

/Мобавда сабита и./